

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals **Cuba** y
Puerto-Rico 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

LA FEBRE COLONIZADORA.

Lo canceller del imperi
no t'è prou mans avuy per pendre;
pró no hi fá res, que s' esperi,

y veurán tenint catxassa,
si 'ls pobles que avuy s' empassa
son un menjar massa tendre.

DISCURS DE PÍ Y MARGALL

y Margall va parlar dissapte últim davant dels comerciants de Madrid, reunits en lo *Círcul de la Unió Mercantil*. Tema de son discurs: *los gastos del Estat*.

Veus aquí alguns datos aduïts per l' eminent estadista:

«A la mort de Fernando VII els gastos no passaven de 112 à 114 milions de pessetas: a l' any 41, després de la primera guerra-civil, van elevar-se à 250 milions: al any 45, després de fer-se la reforma del sistema tributari, van pujar à 306 milions: al any 52, després de ter en Bravo Murillo l' primer arreglo de la Deuda, ascendian los gastos à 359 milions: ab la revolució del 54 van baixar una mica, quedant a 356 milions: al 68, en los últims presupuestos dels conservadors durant lo reinat de donya Isabel II, s' elevaven à 664 milions, (desde la caygu la dels liberals casi s' habian doblat). En l' últim any de la Revolució no ascendian més que à 591 milions: pero poch després de la Restauració s' enfilaven à 638 milions y avuy pujan à l' espantosa suma de 897 milions.»

Tenim donchs que l' gran augment de gastos coincideix ab lo llarch periodo dels unionistas y moderats que van manar avants de la Revolució de Setembre, y dels governs conservadors y fusionistas que han manat desde la restauració ensa.

Las causas del augment son unas de caràcter general y s' han d' admetre; pero n' hi ha d' altres que no tenen disculpa.

De las primeras cal citar la següent y es que 'ls pobles moderns no poden viure a l' antiga: necessitan més vies de comunicació, més tribunals y més escolars. Causas especials fillas del caràcter del nostre pais son las guerras civils, que massa n' hem hagut de sostenir y las aventuras inte nacionals, com las campanyas d' Africa, de Santo Domingo, del Pacific y de Conchinchina: tot això costa grans sacrificis. Un altra causa del augment de gastos es la centralisació que tot ho confia al Estat, lo que, naturalment, requereix un servey molt complicat y molt ben retribuït.

Causas particulars: la monarquia. La casa real cobra 10 milions de pessetas.

«Aixis com en las Repúblicas basta pagar un sou no més al jefe del Estat, en las monarquias hi ha que darlo no sols al jefe, sino à tota la seva familia: l' cobra no sols lo rey, sino la seva esposa, 'ls seus fills, los seus germans y 'ls seus pares. Per monàrquichs que siguéu no podéu negarme que la monarquia es bastant cara.»

L' orador combat l' opinió dels que diuen que ja pot pagarse lo que s' paga per ser lo monarca la barrera de las ambicions. «Cóm s' entén! Y las agarradas dels que s' disputan lo càrrech de diputats ó de ministres? Y las ambicions entre 'ls mateixos prínceps?»

«En un sigle hem vist à Fernando VII conspirant contra l' seu pare Carlos IV y al infant Carlos conspirant contra l' seu germà Fernando.»

«... Després de la mort del rey hem tingut tres guerres civils, la del 33, la del 48 y la del 71 y avuy per avuy estém amenassats per un' altra.»

«... Per ventura no s' gasta més or y 's llensa més sanch en aqueixas guerres, de la que s' llansaria en los conflictes que poguessen ocorre, quan tinguessem de nomenar president per la República?»

Exposa a continuació 'ls grans perills que 'ns amensan durant la regencia y consigna las desventatjes de la monarquia sobre la República, en quant ab aquesta 'ls pobles trian als homes d' Estat que necessitan en lo precis moment d' elegirlos, mentres que ab las monarquias hem de contentarnos ab lo que la sort nos depara: si 'ns depara un estúpit, ab un estúpit; si un home de talent, ab un home de talent.

Y s' ha de notar una cosa: que mentres paguem 10 milions de pessetas à la casa real, no 'n gastém més que dos per atendre als cossos colegisladors. La representació del poble costa sols la quinta part de lo que importa l' sosteniment del monarca.

Los interessos y amortisació de la Deuda consuman 274 milions de pessetas anuals, dels quals, 254 milions corresponen à interessos no més. Servey desballestat que ha anat sempre de mal en pitjor, per no haberse trobat aquí com en los Estats Units la manera d' estingirla rapidament.

A las classes passivas 'ls doném 50 milions de pessetas. Per qué 'ls empleats del Estat no han de ser com los demés ciutadans qu' exerceixen professions liberals y que en la juvenut treballan per arrearar alguna cosa per la vellesa? La previsió ha de ser filla de cada individu. En certas cosas l' Estat no deu ficar's hi.

Gastos del ministeri:

«Nosaltres paguem avuy per Guerra 151 milions de pessetas; per Marina 43 milions; pel clero 42; y quan

se tracta de l' administració de Justicia, qu' es cosa à ma manera de veure un xich més important que la guerra y l' clero, no gastém més que 13 milions, y per la instrucció pública, qu' es la primera necessitat dels pobles, 7 milions no més. ¡151 milions per defensarnos d' enemichs qu' encare no sabém abont son, y 7 milions per defensarnos de la ignorancia! ¡42 milions per la fé y 7 milions per la rahó! Senyors ¡quina vergonya! La nació espanyola, una nació composta de 17 milions de habitants gasta per instrucció pública lo que gasta à Fransa la sola ciutat de París.»

L' orador s' extén sobre l' actual organisació del exercít que no respón à cap necessitat y s' ocupa de las quintas de 70,000 homes que s' demanan sense necessitarlos, sols ab l' afany de pescar redencions, que elevante cada any à una suma considerable, s' emplean en transferencias.

Però encare hi ha més.

Es necessari saber que 'l govern per poder recaudar 872 milions, qu' es la suma total de lo que ingressa, gasta la quantitat de 165 milions de pessetas.

Y ab tot això estém ben administrats?

La agricultura s' queixa per falta de camins y de canals: los mateixos militars diuen qu' es defectuosa l' organisació del exercít y que las reservas escrites sobre 'l paper, no serveixen per res: al anar à veure l' instalació dels tribunals de justicia, la cara s' ompla de vergonya; las presons ab escepció de una ó dos, son deplorables y en quant à las escolars, no n' hi ha una que s' trobi à l' altura dels pobles ilustrats.

Y ab tot, los sacrificis que s' exigeixen son inmensos.

«Los propietaris han de cedir al Estat la quarta part de sas rendas: los industrials y comerciants han de pagar en rahó no dels beneficis que tenen, sino dels que 'ls hi suposan; si voleu vendre 'ls vostres béns feu de deixar alguna cosa en poder del Estat, ja siga que donéu, ja que venguéu, ja que deixéu en herencia, encare que siga als vostres fills. L' Estat cobra una especie de laudemi en tota mena de transmissió de béns. Si teniu que acreditar la vostra personalitat se 'us exigeix una cédula que pot arribar à costar 100 pessetas: si voléu viatjar se 'us exigeix un 10 per cent sobre 'l transport de las vostras personas y mercancias pels ferro-carrils y pels vapors. Tot lo que menjéu ó bebéu paga un tant al Estat: no 'us figuéu res à la boca que no duga 'l sello del Estat: la qüestió es pagar sempre, y ja veyéu fins à quin punt s' elevan los gastos y fins à quin punt quedan cubertas las necessitats del pais.»

Aixis s' expressa l' eminent Pi y Margall, y això es la veritat pura.

Si no s' necessités una gran reforma política, seria del cas demanar una gran reforma económica. Institucions novas que 'ns librin de morir de consunció y de anemia, això es lo que s' necessita. Salvar la dignitat del poble, y salvar també la butxaca.

Ni més ni menos.

P. K.

FILANTROPIA BISMARCKINA.

VAJA, ara si que ja ningú podrà dup-tarho.

—¿De qué s' tracta?

—Del afecte entranyable que 'n Bismarck nos professa.

—¡Ah! ¿es à dir qué vosté hi creu?

—Si es tant clar com l' Evangelil Escoltí 'l que diu aquest diari:

«Está ya fuera de duda que M. Bismarck ha hecho »expresivas indicaciones al gobierno francés, sobre la »perentoria conveniencia de alejar de la frontera es- »pañola à ciertos emigrados que constituyen un pe- »renne peligro para la tranquilidad de la peninsula.»

—¡Home! ¡m' ha deixat encantat! Aquest bon se- »nyor vol salvarnos à tota costa....

—Y ho lograrà, no ho dupli. Quan ell se fica una cosa à la barretina...

—¡Ah! ¿també porta barretina?

—Vull dir al casco.... Quan ell se fica una cosa al casco, se 'n surt ab la seva, encare que 'l món s' enfonzi.

—¿Tant, tant?

—¡Vaya! No li diré més sino que hasta ha arribat à fer la pór al papa. ¡Ja véu que encararse ab lo papa es una mica seriol!

—Si; sobre tot si un no li porta quartos....

—Pues vaji contant quin deu ser lo caràcter del gran ministre alemany... es un home de ferro... tot d' una pessa.

—De totes maneres lo que à mi m' estranya es aquest carinyo cap à nosaltres que tot de cop se li ha declarat.

—¡Psè! A la qüenta ja vè de lluny. Pero ara s' ha arrelat més y més à causa del pacte que ha fet ab en Cánovas...

—¡Hola, hola! ¿Qu' es tot això?

—¡Cóm! ¿no ho sab?

—Absolutament.

—¡Oh! Es una cosa deliciosa, soberbia; fa enternir.

Figuris vosté que després de la desgracia que havém sofert...

—Esperis: ¿quina desgracia vol dir?

—La mort del rey.

—¡Ah! Es que... en fi; vaji contant.

—Després d' aquella desgracia, en Cánovas va escriure una carta molt trista à n' en Bismarck explicantli la trageria que passavan y 'ls mal-de-caps que venian, y va acabar suplicantli que li enviés uns quants...

—¿Uns quants mils duros?

—Uns quants consells capassos de treurens del pantano en que 'ns trovavam.

—Y en Bismarck va contestar?

—A volta de correu. ¡Quina contestació! S' veu que 'n Bismarck tèn bon cor. Comensa per dir que la carta de don Anton l' havia fet plorar tres ó quatre horas, que l' acompanyava en lo sentiment, y varias cosas aixis. Y després anyadia:—«Lo que ha de fer ara es »posarse sobre si y no desanimarse:—vosté no es cap »criatura y ha de pensar en las obligaciones que pesan »al seu damunt. Conti ab mi en tot y per tot: alli bont »no arribi, hi arribaré jo, que en aquest món ja se »sab que hi venim per ajudarnos los uns als altres.»

¡Eh! ¿qui li sembla?

—¡Magníficament bè!

—Resultat de tot això, en Cánovas y en Bismarck varen posarse d' acort, y desde llavors tot lo que passa en aquest pais es ab lo beneplacit de 'n Bismarck.

—Hasta allò de Cartagena y la broma del duch de Sevilla?

—¡No sigui plagal! Pot contar qu' encare que sigui no ho dirán.

—Y bè; à mi, de tot això, hi ha una cosa que m' intriga. ¿Qué s' ha proposat en Bismarck, afavorintnos ab tanta afició?

—Res; diu qu' es un capritxo. Y cregui que, segons tinch entés, los seus projectes respecte à nosaltres, son extensos.

—¡Ah! ¿sí? Veyám... ¿qué 'n sab alguna cosa?

—Per supuesto. Ja ha vist vosté quina manera tant noble de portarse en lo negoci de las Carolinas: això ha sigut per comensar. Ara diu que s' proposa acclimatar en Espanya l' us de la pipa y fomentar l' afició à la cervesa; després procurarà fer que l' alemany siga declarat idioma oficial y que tothom porti casco; després nos enviarà treballadors alemanys perque nosaltres no tinguém de cansarnos; després se cuydarà d' administrar las aduanas y cobrar las contribucions y finalment, si 'ns portém bè y no 'l fem enfadar, de la nostra nació 'n farà una colonia alemana, nos deixarà ser alemanys y 'ns passarà una pesseta diària à cada hù.

—¡Alsa, això serà Xauxal!

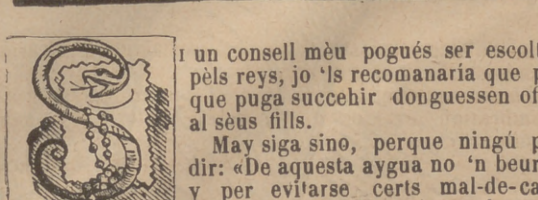
—¡Vaya! Tot depén de nosaltres. Si som bons minyons, lo programa s' anirà realisant poch à poch, introduhint paulatinament las milloras anunciadas, fins que arribém al deliciós porvenir que 'ns deixa entreveure.

—¿Quin es?

—¡Home! Allò de la pesseta diària...

—¡Ah!

FANTÀSTICH.

un consell mèu pogués ser escoltat pels reys, jo 'ls recomanaria que pèl que puga succehir donguessen ofici al seus fills.

May siga sino, perque ningú pot dir: «De aquesta aygua no 'n beuré» y per evitarse certs mal-de-caps com los qu' está passant una infortunada cusina del difunt D. Alfonso XII.

En efecte, Maria Cristina Gurousky y Borbon—que aixis s' anomena—venia cobrant de la casa real una pensió de 2,500 rals cada més, dels quals ne cobrava 1,500 lo dia 10 y 1000 lo dia 30. Aixis pagats en dos plassos no era fácil que se 'ls fés malbè tot de un plegat.

Y vels 'hi aquí que al morir D. Alfonso deixa de cobrar, y s' véu obligada à anar à vendre llibres vells sobre las baranas de un pont de Paris, com si diguessem als Encants; ella, una cusina de D. Alfonso XII.

Naturalment, la sanch borbónica es una sanch que bull ab molta facilitat y vá posar una carta una mica forta à la seva cusina y tocaya l' actual regenta, dihentli entre altres cosas que si no li donavan la pensió, ella y 'ls seus fills se veurien obligadas à demanar que 'ls acullissen en algun dels establiments de benefi-

cència que ab tanta caritat sostè la viuda de D. Alfonso XII.

El *Progreso*, òrgano de 'n Ruiz Zorrilla vá publicar la carta. El *Progreso*, òrgano de 'n Ruiz Zorrilla, vá empenyarse perque aqueixa desgraciada pogués tornar-se 'n a París per la meytat del préu. Y are diuhen que es un agent de 'n Ruiz Zorrilla, la desairada cusina de D. Alfonso XII.

En lo document que ha publicat donant compte de la seva situació, diu que li van aconsellar que demanés mil perdons a la reyna regenta, «no sè ni vull recordar en quina forma, que jo vaig trobar vexatoria per mi; a lo qual vaig respondre que per ditxa ó per desgracia la sanch de Borbon corria per las mèvas venas y era espanyola y que 'ls espanyols unicament per Déu 'ns ajenollem. Després de això y altres cosas vaig sortir per no tornarhi may més del palau dels mèus antepassats, ahont hi habita avuy una estrangera.»

Tot això es moll fort.
Pero tanca una ensenyansa.
Senyors reys, no olvidin lo que hi dit al comensar: per lo que puga ser donguin ofici als seus fills.

A Sant Gervasi hi ha un convent de monjas titulat del Bon Pastor, ahont recullen noyas pobras. Una mare anomenada Eugenia Huguet va durhi a la seva filla que tenia 8 anys, ab la condició de poderla treure quan ne tingués 13.

Donchs bé, 'l 3 de Desembre va presentarse la mare al convent y van dirli que la seva filla ja no hi era.
¿Qué s' havia fet de la seva filla? La consternada mare ho ignora y per esbrinarho ha acudit al jutje de las Aforas.

Molt confièm de l' activitat y 'l zel de la justicia, encare que lo millor seria destruhir de una vegada aquests antros misteriosos que tantas llàgrimas costan a las familias.

Diuhen de Madrid que la reyna ha autorisat als jefes y oficials del exercit per visitarla sense necessitat de sollicitar audiència.

Naturalment, los homes civils no hi tenim res que fer a palacio.

Ab tal que paguém los tributs y sobre tot la llista civil, ja estem llestos.

Vinguin *cuneros*.
Lo conegut sabater de Madrid D. Joseph Simón se presenta, segons diuhen, candidat per la Bisbal.

Lo sastre Sr. Vicens, també madrilenyo, tracta de presentarse per Santa Coloma.

De manera que ja no falta més que un sombrero, y 'ls electors de la provincia de Girona anirán fets un senyors.

S' han confirmat plenament aquelles sospitas de que 'ns feyam eco en l' últim número. Lo promovedor de la barrabassada de Cartagena es lo célebre cantonalista Antonete Galvez de qui diu 'l redactor de la *Correspondencia* que va passar a aquella ciutat a enterarse del fet:

«De tal manera se expressava y tals visitas feya de quan en quan a personatjes constituïts en autoritat ó de posició política influyent, que més que un revolucionari temible, semblava als que coneixian alguns de sos passos, un confident. De aquesta manera no inspirava sospitas y feya la seva»

Si senyors, si, y en Romero Robledo li regalava puros y li donava copets a l' espatlla.

¿No veuhen com al últim ha sortit la bruixa?

Al pujar en Sagasta 's deya si en Balaguer entraria al ministeri... y no va entrarhi.

La senmana passada 's deya si a n' en Balaguer lo nombrarian president del Consell d' Estat... y no van nombrarlo.

Quan D. Victor tirava als Jochs Florals, sempre guanyava premi

En los Jochs de la política sagastina li donan sempre accésit.

Pero això després de tot encare l' honra. D. Victor ha donat probas de ser molt catalá, y allá a Madrid no 'ls agrada aquest género de literatura.

S' ha celebrat una reunió electoral a ca 'n Cánovas, y apenava va anarhi ningú.

Y 'l monstro va exclamar ab véu conmosa:
¡Ay quina soletat més espantosa!

Los canovins han acordat lluytar no més qu' en uns xeixanta districtes.

Quan son dalt s' ho quedan tot.
Quan son baix... ¡quin paperot!

Diu una carta de Manila que 'ls indigenas de una isla de las Palaos van matar a alguns alemanys de la dotació del *Albatros*, després de haver issat aquests

la bandera, negantse 'ls indigenas a perdre la nacionalitat espanyola.

Se dirá que 'ls indigenas de las Palaos son mitj salvatjes; pero, ab franquesa, m' estimo més lo salvatjisme de aquella gent que defensen lo seu país, que no la civilisació dels nostres conservadors y fusionistas que se 'l deixan perdre.

Are no més falta una cosa.
Que 'l Papa envihi a las Palaos una companyia de suavos pontificis, a defensar als alemanys.

Y que costegi uns funerals pels tripulants del *Albatros* que hi han deixat los ossos.

CARTAS DE FORA.—A Benissanet se celebra la festa de cap-d' any assistint l' Ajuntament a missa, ahont se reparteix una coca a cada regidor. Un individuo del ajuntament que no té la costum de anar a l' iglesia, no va assistirhi y en castich de la falta, l' Alcalde y 'ls seus companys de corporació van menjarse la coca que li tocava en lo saló de sessions, al tornar de l' iglesia.—No 's diu si 'l secretari va alsar acte de aquesta sessió solemne en la qual lo municipi de Benissanet va menjarse la coca de un company.

Lo dia 10 de janer va celebrarse a Mataró ab una professó civica la commemoració de l' entrada dels carlins en aquella ciutat. Un xacolater crach va despedir a un dependent per haver assistit a la indicada professó civica. Lo mateix individuo va despedirne un altre temps enrera per haver anat al enterro de un amich seu que va verificarse civilment.—Després aquests crachs quan se gira la truya 's queixan de las violacions de la Internacional.

6 ?

Molt ojo, don Práxedes, que 'l volen trompar; vigili y ensumi la gent del voltant:

segueixi a certs tipos, escolti certs cants, llegeixi certs diaris y lligui certs caps, perque, segons sembla, hi ha un plan combinat per deixar-lo *in albis* y ferlo cansar, obligantlo, ab modos, a dir:—No va más.—

Lo de Cartagena l' ha de despertar, fentli veure 'l rastre del joch comensat.

¿Qui ha sigut lo jefe d' aquell daltabaix?
¿Qui ha dut lo tinglado?
¿Qui ho ha preparat?
¿Quins noms hi figuran?
¿No es cert que no ho sab?
Pues si s' espavila,

potser trobará gent que s' interessa en deixar sentat que quan vosté mana l' ordre material cada quinze dias s' embruta de sanch.

Giri la mirada cap a un' altra part y veji 'ls disgustos que li fan passar varios diplomátichs que s' han enganxat a las embaixadas, y que ni ab parpals pot fer bellugarlos dels seus nius daurats.
¿No es cert que 'l molestan aquests entrebanchs y que, ab tot, no logra posá en 'quells sitials cap dels personatjes que hi faria anar, si aquest fatal *velo* no 'l lligués de mans?

Donchs recapituli, torni a meditar y veji, tal volta, si això está enllassat ab lo plan diabólich de ferlo passar, davant las potencias, com un edecán ó suplent de 'n Cánovas, que 's véu obligat a respectá 'ls cárrechs que aquest va donar.

Ara no li parlo dels rumors extranyes que per tot circulan, contant de pé a pá las cent mil barreras que troba al Palau, ni dels compromisos que té a cada pas per treure del puesto tal ó qual empleat, ni—y es la més negra,—del que costará declarar disolta

la Cámara actual, si 'ls vents que ara bufan segueixen bufant.

La calma que reyna serveix per tapar la gran marejada que 's va acumulant, y si no procura dissiparla aviat, es fácil que caygui demunt del seu cap.

Los madurs sonriuhem... per algo ho farán.
¡Molt ojo, don Práxedes, que 'l volen trompar!

C. GUMÁ.

Mallorca hi ha un poble titulat Campos, qual ajuntament estava compost meytat per meytat de conservadors y fusionistas.

Havia d' elegirse alcalde y saben quina 'n van fer? Un regidor canovista va rebre una pallissa que li obliga a quedarse al llit, y en aquest entremitj van fer l' elecció, resultant elegit lo sagasti per un vot de majoria.

Avuy som als temps de la forsa, l' as de basto guanya la partida.

Sembla que Elena Sanz ha renunciat a seguir aquell plet que s' anunciava temps enrera, per haverseli reconegut lo dret a percibir la pensió que venia cobrant per mantenir y educar als seus fills Alfonso y Fernando.
Eh ¿quins noms més *regios*?

Diuhen que 'l Terso ha fet un empréstit a Viena. Diners enmatlevats a Austria que 's gastarán a Hungria.
Aixis tot se queda a casa.

Lo general Azcárraga ha visitat los forts de Cartagena.

Que volen que 'ls diga: jo al seu puesto m' hauria estimat més visitá als *fluyos*.

La dissidencia de 'n Romero Robledo ja té nom. L' altre dia l' héroe de Antequera va batejarla ab lo titol de *Esquerra liberal dels conservadors*.

Aixis ho abarca tot: l' esquerra d' en Lopez Dominguez, lo partit liberal de 'n Sagasta y 'l partit conservador de 'n Cánovas.

Ja té rahó 'l ditxo: «Home petit carregat de posturas.»

Ab motiu de la intentona de Cartagena 'l govern ha fet agafar a alguns republicans de Zaragoza.

Aixis son los metjes que han de cararnos.
—Qué diu, ¿qué té un ull de poll al dit xich del péu? Donchs pòsis un pegat de diaquilon sota l' aixela.

¡Pobra Espanya! Ella és qui paga las receptas, y qui sofreix lo dany.

A la boda de la infanta Eulalia diu que hi han sigut invitats los prínceps de la casa de Fransa, inclús lo conde de Paris, pretendent a aquella corona.

¿Qué s' hi ha de fer!

Lo dia que 'l poble espanyol se casi ab D.ª República, ficarem l' olla gran dintre la xica y convidarem a Mr. Grevy.

Ja veurán quina festa.

Un ingenier se proposa donar al Ateneo una serie de conferencias desmentint l' existencia de la ley de la *gravetat*.

Estich de acort ab lo conferenciant.

Basta tenir en compte que 'n Romero Robledo ha arribat a ministre per negar en absolut la ley de la *gravetat*.

Avuy no hi ha més ley que la de fer riure.

Diuhen que hi ha quatre Toisons vacants. Y asseguran que 'l rey de las húngaras fa uns ulls com uns lluquets, cada vegada que hi pensa.

Y diu qu' exclama cada dia trist, fent lo bot per los recones:
—«Ab un no més de aquests toisons ¡quina brometa que ferial!»

Lleó XIII després de concedir una condecoració de l' ordre de Cristo a n' en Bismarck, n' ha concedit un' altra enterament igual a n' en Cánovas.

A la gran créu, qu' es la del mitj, hi está clavada la pobra espanya.
Y vels'hi aquí un calvari complet.
Inclusos lo bon lladre y 'l mal lladre.

Lo corresponsal de la *Correspondencia d' Espanya* va dur á Madrid un retall de la bandera que van enarbolar los sediciosos de Cartagena.

Y diu qu' en Sagasta va examinarla ab molta detenció.

¡Qui sab que pensava D. Práxedes al contemplar-la! Potser deya:—¿Saben qu' es molt semblant á una que 'n vaig treure jo 'l dia 22 de juny?

Asseguran qu' en Venancio Gonzalez y en Sagasta s' han prés en serio alló de fer unas eleccions completament libres.

Pero per sota má 'ls demès ministres y 'ls governadors...

No res... miseria, miseria
y afany de triunfar y viure.
Será una cosa molt seria
que farà partir de riure.

Lo Sr. Moret ha suprimit las *estafetas* de Estat.
¡Qué volen que 'ls diga!
Mentres no suprimeixin las *estafas* electorals:

Sembla que 'l general Beranger té 'l propòsit de terminar las obras del Panteon pels marinos ilustres.
¿Pels marinos?

¿No 'ls sembla que seria millor erigir un panteon per la Marina y acabar de una vegada?

En vista de las dificultats que per tot arreu se presentan, lo plan de 'n Sagasta ¿no saben quin es?

Lo de anar tirant y arribar fins ahont se puga.

Está bé, vaji tirant
que tirant la corda 's trenca...
Jo desd 'are D. Matèu
ja me 'l veig de cul á terra.

Lo secretari del govern civil de Murcia feya de governador quan va succehir alló de Cartagena y al donar compte de que havia sigut ferit lo general Fajardo, deya al final de l' alocució:

«Lo que he dispost que 's publiqui en aquest *Butlletí oficial extraordinari* pera coneixement y satisfacció dels leals habitants de aquesta provincia.»

Vaja que ab unas quantas *satisfaccions* de aquest género 'ns moririam de gust... y fins al general Fajardo quan li amputessin la cama li escaparia 'l riure.

Un autor dramàtic estrena una obra, y á tots los

amichs que li demanan localitat los envia al mateix palco.

—Home, li diu un d' ells, poch moments avants de còmensar la funció: al palco no s' hi cab.

—Estrenyéuvos, respon l' autor, que com més estrets estiguéu, millor per mi.

—¿Millor per tú? No 'u entench.

—Donchs la cosa es molt clara: aixís si 'l drama 'us fastidia no badallaréu per falta de puesto per obrir la boca.

Un senyor de fora té un fill á estudiar aquí á Barcelona.

Cert dia 's presenta á visitar-lo, tant de improvís, que al pobre estudiant ab prou feynas li queda temps per amagar á la seva xicota dintre de un armari.

Pero 'l seu pare es curiós, li regira tota l' habitació, obra l' armari y al trobar-li aquell romanço, li diu:

—¡Ola! ¡Qu' es aixó! ¿també tú tens la costum de posar donas als mobles?

Lo minyó li respon:

—Pare ¿no troba vosté qu' es preferible aixó á posar mobles á las donas?

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ca-re-ta.*
2. ENDEVINALLA.—*Estisoras.*
3. TRENCA-CAPS.—*Llull.*
4. CONVERSA.—*Matias.*
5. GEROGLÍFICH.—*Las serras serran.*

Han endevinat todas las solucions los ciutadans E. Tarrida, J. Pi y Miret, y Abril y Bernis; n' han endevinadas 4 Vina ab Calsonis, Noy de la Dida, y Joseph Abril; 3 A. Bofarull y P., E. Molins y Figueras, y Antonet de P. y 1 no més Un de las sebetes.

XARADA.

Soch d' ofici una-dos-tres;
casat ab una total.
Tenim un *prima-segona*
qu' es lo nostre capital.

La noya gran ne vén flors
guanyant bastant *dos-tercera*,
y qui la coleix *dos-quarta*
que 's la noya més pitera.

A. KIN-FO.

MUDANSA.

Al veure que la *primera*
té lo mateix que una *dos*,

va dirme 'l metje Amorós
qu' en Pepet no té *tercera*.

S. V. S. T.

CONVERSA.

—¿Vols venir ab mi, Pepet?
—¿Ahont?

—A fe 'ns passá 'l fret:
darém la volta per 'qui
y aixís agafarém gana.

—Aném, veurém ma germana,
la que are acabém de di.

PEPET D' ESPLUGAS.

TRENCA-CLO CAS.

LLETRAS

Combinar aquestas lletres, formant lo nom de un carrer de Barcelona.

ESTEVET QUINTANA.

GEROGLÍFICH.

KIT

SA
UT

T O T O T

C. DE KOCH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Antonet, Manolo, Pepet de la Rossa, A. Saltiveri, Samatruqui, Antonet de P., E. Molist y F. Abril y Bernis, J. Pi y M., Ventrilloco Volf, E. Tarrida, Macarrons de P., Carril de Sarria, Setmesó del Tivoli y Un Vilanovi: *Lo que 'ns envian aquesta setmana no 'ns serveix.*

Ciutadans A. Bofarull y P., Viudo ab Calsonis, S. Sust, Noy de la Dida, F. Samacueca, K. G. Pena, Un de la Vall d' Aran, Microbi Mort, Joseph Asmaras, Cuent de las Fontis, Eudalt Sala, Esquila Canyas y A. Boix Zorrillista: *Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá Peta-canyas: Hi aniran los quèntos y 'ls versos.—F. T. (Bruch): Parlar sempre de lo mateix no podém fer-lo. Quan passi alguna cosa nova diguiho.—E. V. (Sant Just Desvern): No té prou interès perque 'n parli la «Campana».—M. Castelló y M. Pórra arreglar-se un epigrama; pero no més.—Arednabal: Hi ha alguns excessos que son massa descarnats.—Pepet de Arbucias: Alló del plasso no 'ns hi podém comprometre. La poesia es molt incorrepte y no ofereix novelat.—J. Abril: Si vol que 'ns ocupém de la noticia que 'ns dona, es necessari que vosté 'n responga.—Lluís Casella: La poesia va bé.—Taurallpich: Id. l' article.—J. Staransa: Id. un epigrama, la conversa y algunas cantarellets.—J. Monero: La poesia no fila prou.—Ciutadans J. M. (Mataró) y P. F. (Benisanet): Quedan complacuts.—Un liberal de naixensa (Vendrell): No sabem de qué 'ns parla: donarém la carta al Sr. Lopez.

AGUINALDO pels lectors de LA CAMPANA DE GRACIA fins lo dia 31 de Jener próxim. La obra important titulada PERSONAJES BIBLICOS val 6 pesetas, la donarem per 3 pesetas, ab la sola presentació del número de LA CAMPANA que porta lo present anunci á nostres corresponsals y á la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, n.º 20

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

NOTICIAS ILUSTRADAS.—«D. Carlos ha contractat un emprèstit á Viena.»

En efecte, l' altre dia vá anarse á empenyar la dentadura

Y mentres los *carcundas* están esperant lo resultat del emprèstit;

Las húngaras están seguras de que la festa s' ha de fer per ellas.